

(Niels Frederiksen) har stillet paa sit Partis Vegne, maa jeg selvfølgelig anbefale alle mine Partifæller at stemme imod.

Schovelin: Efter det, som jeg tror, alle ærede Medlemmer vil erkende, fuldstændig saglige Indlæg i Debatten, jeg gav i Gaar, var det mig noget af en Skuffelse, at den højtærede Indenrigsminister kun gjorde det ene Forsøg paa at gen-drive det, som laa i, at han sagde, at hvad jeg havde udviklet, var i Modstrid med den Mands Anskuelse, der forud for mig havde den Ære at repræsentere Københavns 4de Valgkreds, nemlig Professor Birck. Jeg synes, at det i og for sig er en helt flov Bemærkning. Jeg har ingen Forpligtelse til at nære samme juridiske Opfattelse som Professor Birck, og jeg ved overhovedet ikke, at noget Medlem af dette Ting skulde have nogen som helst Forpligtelse til at nære samme Anskuelse om alle mulige Forhold som sin Forgænger. Hvis imidlertid den højtærede Minister for Alyor skulde mene, at det var et forpligtende Forhold, saa at han i alle Maader maatte staa paa samme Standpunkt som hans Forgænger i Kredsen, Kammerherre Krabbe, ved vi altsaa, hvilken Prydelse han vil faa, naar han en Gang gaar af som Minister.

Den højtærede Minister sagde, at han havde den gamle Erfaring, at naar en Højremand har, som han smagfuldt udtrykte sig, fremsat et forstandigt Ord, vil der altid være en anden Højremand, der bagefter staar op derimod. Hvad vil det sige „et forstandigt Ord“ i den højtærede Indenrigsministers Mund? Dermed maa han øjensynlig mene et Ord, som ikke er god Højretale, og er det da saa unaturligt, at naar en Højremand maaske skulde have ført daarlige Højretale, en anden Højremand staar op og underretter Verden om, hvad der er den rette Højretale. Men det besynderligste ved dette er, at der i denne Sammenhæng overhovedet ikke er Spørgsmaal om Højre og Venstre efter den højtærede Indenrigsministers egen Opfattelse, efter den Anskuelse, han lægger til Grund for, hvorledes man bør behandle denne Sag. Han har haarde Bebrejdelser overfor blot Muligheden af, at der skulde være den mindste Draabe Politik i denne Sag. Den

bør tages strengt sagligt, her bør al Politik udelukkes. Men hvorledes kan man i Konsekvens deraf tale om det forunderlige i, at en Højremand har en anden Opfattelse end en anden? Det er ikke qua Højremand, at Professor Birck har en anden Opfattelse end jeg paa disse Punkter. Jeg kan forsikre Indenrigsministeren om, at hvis Professor Birck troede ved sin Indstilling at have gavn det nuværende Ministerium, vilde han have været den første til at undlade den. Han har ingen som helst politisk Forkærlighed for det nuværende Ministerium, derom kan den højtærede Minister være forvisset.

Det er en saglig Differens, der er mellem Professor Birck og mig, men den ligger paa et helt andet Omraade, end den højtærede Indenrigsminister har formaaet at forstaa, den ligger aldeles ikke paa det nationaløkonomiske Omraade, thi netop der er vi fuldstændig enige. Det er ogsaa udtrykt ved den Resolution, jeg paa Partiets Vegne har haft den Ære at foreslaa, idet den er Udtryk for den Opfattelse, at under saadanne Forhold som de nuværende er det en Pligt for Staten at sikre Befolkningens Forsyning med Brødkorn og derved med Brød til en rimelig Pris, til en fair price. Hvis det skulde ske, at denne Resolution blev vedtaget af det danske Folketing, vilde derved netop Professor Bircks nationaløkonomiske Princip have vundet en smuk Anerkendelse, og jeg tror, det vilde glæde ham uendeligt meget mere, om hans nationaløkonomiske Syn fik en saadan Anerkendelse, end om hans Raad om Maksimalprisen skulde blive fulgt og ført videre. Nej, Differencen mellem Professor Birck og mig ligger aldeles ikke paa det nationaløkonomiske Omraade, den ligger der, hvor det nationaløkonomiske og det juridiske støder sammen, som jeg har udtrykt mig, nemlig i Betragtningen af, hvad § 82 nødvendigvis fører til. Det var derom, jeg sagde, at i og for sig kunde det være en meget smuk og attraaeværdig Regel, denne med den rimelige Pris, men den Vej er spærret saavel efter Højres som efter Venstres Opfattelse af den positive Retsregel, der findes i Grundlovens § 82, idet denne fordrer „fuld Erstatning“.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde sig megen Umage for at finde en Slags